

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **M.Č.,**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. února 2019, č. j. KUJI 15502/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 12. 2018, č.j. MHB_DOP/797/2018-12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena pokuta za spáchaný přestupek ve výši 5

000 Kč, povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a 5 bodů v rámci bodového hodnocení řidičů.

2. Přestupku se měl dle výroku rozhodnutí žalobce dopustit tím, že „z nedbalosti se dopustil obviněný porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť na silnici č. I/38 ulice Masarykova v obci Havlíčkův Brod, okres Havlíčkův Brod (GPS délka 015°34'30.335"E, GPS šířka 49°36'36.893"N), kde je rychlost stanovena do 50 km/h, bylo dne 6. 2. 2018 v 19.53 hodin silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, výrobního čísla 15/0219, namontovaným na služebním vozidle Policie ČR, kdy vozidlo a měřící zařízení bylo v době měření nastaveno na zadním vjezdu do areálu f: Tiskárny Havlíčkův Brod, kdy měření vozidel probíhalo ve směru jízdy Havlíčkův Brod - Kolín a zařízení bylo obsluhováno hlídkou Policie ČR – Dopravní inspektorát Havlíčkův Brod naměřeno, že obviněný jako řidič osobního automobilu tovární značky, jel v obci rychlostí 104 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky měřícího zařízení při rychlosti nad 100 km/h + - 3 % (3 % ze 104 km/h je 3,12 km/h – zaokrouhleno ve prospěch řidiče na 4 km/h) byla skutečná rychlost měřeného vozidla v rozmezí 104 - 4 km/h, tedy nejméně 100 km/h. Bylo tedy zjištěno, že obviněný při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem (zákonem o provozu na pozemních komunikacích), a to o 50 km/h.“.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. Předně namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán prvního stupně se žádným způsobem nevypořádal s jeho námitkami uplatněnými dne 29. 11. 2018. Předmětné podání navíc obsahovalo též námitku podjatosti proti celému správnímu orgánu prvního stupně, která rovněž nebyla žádným způsobem vypořádána. Pro dokázání skutečnosti, že podání odeslal, navrhl žalobce ohledat znalcem elektronickou podatelnu žalovaného.
4. V další námitce brojil žalobce proti měření rychlosti. Uvedl, že vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. V řízení před správními orgány navrhl provést jako důkaz Návod k obsluze, znalecký posudek a výslech policistů. Žalovaný to považoval za nadbytečné. Žalobce v žalobě odkázal na četnou judikaturu vztahující se k provádění důkazu návodem k obsluze měřícího zařízení a obecně k měření rychlosti. Uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud dospěl k závěru, že návod k obsluze byl dodržen, aniž byl návod proveden jako důkaz a aniž byli vyslechnuti zasahující policisté. Stejně tak nemohl žalovaný uzavřít, že šlo o rovný úsek, pokud jej nevyložil dle návodu k obsluze. Úřední záznam o přestupku nemohl žalovaný použít jako samostatný důkaz.
5. K žalobě žalobce přiložil též vyjádření Českého metrologického institutu, ze kterého vyplývá, že v ČR není používán žádný rychloměr, který by disponoval funkcí, která by byla schopná odhalit jakoukoli vadu měření a v takovém případě zobrazit chybovou hlášku. Žalobce také namítl, že žalovaný mu neumožnil přezkoušení použitého rychloměru.
6. Další námitku směřoval žalobce k rychlostnímu limitu, který byl podle něj neadekvátní, s čímž se žalovaný vypořádal formalisticky. Navrhl ohledání místa a znalce z oboru dopravy. Na místě bylo dopravní značení, které stanovovalo rychlostní limit na 70

km/h; k tomu navrhl výslech svého spolujezdce. Ze spisu nikde nevyplývá, že by na daném místě platil limit 50 km/h.

7. Žalobce namítal, že žalovaný nijak nezvážil možnost mimořádného snížení pokuty, přestože shledal několik polehčujících okolností.
8. Výrok je dle žalobce neurčitý, neboť z něj není zřejmé, jaká forma zákazu činnosti je mu ukládána.
9. Závěrem žalobce namítl, že správní orgány žádným způsobem neodůvodnily závěr, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Žalobce měl za to, že na daném místě platí rychlostní limit 70 km/h, tedy rozhodně nevycházel z toho, že překračuje rychlostní limit o 40 km/h nebo více, nic takového by žalobce nikdy vědomě neučinil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žádné podání ze dne 29. 11. 2018 neobdržel a že téhož dne se konalo ústní jednání, kterého se zmocněnec žalobce zúčastnil a kde požádal o lhůtu k vyjádření se k podkladům. V poskytnuté lhůtě se nevyjádřil.
11. K mimořádnému snížení pokuty žalovaný uvedl, že se jedná o institut nenárokový, jehož aplikace leží na zvážení správního orgánu. Žalovaný nepovažoval za nutné vypořádat se s tím, proč k uplatnění tohoto institutu nepřistoupil. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce nesplňoval ani jednu ze zákonem stanovených podmínek. Sankce byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí sazby.
12. K ostatním žalobním námitkám žalobce uvedl, že tyto jsou shodné jako námitky uplatněné již v odvolacím řízení (v doplnění odvolání ze dne 7. 2. 2019) a žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval.
13. Žalovaný uvedl, že z výroku vyplývá, že omezení zákazu činnosti nebylo omezeno jen na určitou skupinu řidičských oprávnění, nýbrž se vztahuje na všechny, a proto žádná neurčitost nevzniká.
14. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

15. V replice žalobce trval na neurčitosti výroku a rozvinul výklad týkající se definice motorových vozidel, potřebě řidičského oprávnění k nim a k územní působnosti zákazu. Více se s touto námitkou soud vypořádá dále v odůvodnění.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
17. Správní spis obsahuje Oznámení o přestupku ze dne 21. 2. 2018, záznam o přestupku ze dne 6. 2. 2018 nepodepsaný řidičem, úřední záznam ze dne 7. 2. 2018. Součástí je též výstup z měřicího zařízení obsahující fotografii s čitelnou, naměřenou rychlostí 104 km/h a místem měření Masarykova sil. I 38, obec Havlíčkův Brod, doplněno přesnými GPS souřadnicemi. Dále je založen ověřovací list č. 216/17 k rychloměru RAMER10C s platností do 20. 6. 2021.

18. Ze záznamu z evidenční karty řidiče na jméno žalobce plyne, že žalobci byla dne 31. 7. 2013 uložena bloková pokuta za přestupek dle § 125c/1k zákona o silničním provozu.
19. Dne 29. 11. 2018 se u správního orgánu I. stupně konalo ústní jednání, na které se dostavil zmocněnec žalobce M. J. Ten se na místě k žádným důkazům nevyjádřil, vyhradil si písemné vyjádření, ke kterému mu byla stanovena lhůta do 13. 12. 2018. V této lhůtě se nevyjádřil.
20. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 12. 2018, proti čemuž podal zmocněnec žalobce odvolání, které však ani ve lhůtě stanovené výzvou zmocněnec nedoplnil. Doplnění odvolání zaslal zmocněnec správnímu orgánu až 7. 2. 2019, tedy po lhůtě k tomu stanovené.
21. Žalovaný vydal dne 19. 2. 2019 napadené rozhodnutí. Jelikož je oběma účastníkům dobře známo, soud jej nebude v podrobnostech rekapitulovat, ale v dalším odůvodnění se na textaci napadeného rozhodnutí odkáže, a to zejména v případě, že se žalovaným bude za jedno.
22. První námitka žalobce směřovala k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se správní orgán nevypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 29. 11. 2018. Toto podání mělo obsahovat též námitku podjatosti proti celému správnímu orgánu prvního stupně, která rovněž nebyla žádným způsobem vypořádána. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že toto podání neobdržel a že téhož dne se konalo ústní jednání, kterého se zmocněnec žalobce zúčastnil a kde požádal o lhůtu k vyjádření se k podkladům. V poskytnuté lhůtě se nevyjádřil.
23. Krajský soud shledal postup žalobce za neprokazatelný a navržený důkaz ohledání elektronické podatelny žalovaného za nehospodárný a nedůvodný. K tomuto závěru soud dospěl z několika důvodů. Předně absence tohoto podání nemohla způsobit nepřezkoumatelnost, když žalobce měl šanci námitky opětovně uvést v podaném odvolání a případné opomenuté vypořádání se s nimi mohl napravit žalovaný v odvolacím řízení. Žalobce se snažil dokázat zaslání podání printscreenem obrazovky počítače, ze které však není patrné, že se jedná o odeslanou zprávu, natožpak co by bylo jejím obsahem. Krajský soud také nemůže opomenout fakt, že v zápatí oné zprávy je text, což svědčí o zasahování do fotografie obrazovky, popř. do předmětu zprávy apod. I tato skutečnost přesvědčila krajský soud o tom, že podání ze dne 29. 11. 2018 žalovanému pravděpodobně doručováno nebylo. Tím spíš, že se o něm zmocněnec žalobce nezmiňuje v doplnění odvolání, což by jistě nepřehlédl, pokud by se jednalo o nevypořádané podání, ba dokonce o opomenutou námitku podjatosti. Stejně jako správní orgány, tak ani krajský soud proto k žalobcem avizovanému podání ze dne 29. 11. 2018 nepřihlížel.
24. Krajský soud dále poznamenává, že lze obecně pouze poukázat na nevěrohodnost typizovaných námitek, které se opakovaně objevují v mnoha jiných případech téhož advokáta (i obecného zmocněnce), jak ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-38). Za těchto okolností k otázce šikmo ustaveného měřicího vozidla se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, když k funkci měřicího zařízení Ramer 10C uvedl: „Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí pro radarové měřicí zařízení Ramer 10C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly

správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č.j. 7 As 309/2015-51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a snímek je hodnověrný.” (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 52/2017-42). Totéž je možné uplatnit i ve věci nyní projednávané.

25. Pokud jde o přímou úseku, krajský soud zde pro vypořádání námítky odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 15/2019 ze dne 17. září 2020, kde tento soud uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě je skutečně zcela dostačující „pouhý pohled na mapu“ pro přijetí závěru, že úsek, kde bylo měření provedeno, za situace, kdy nebyla zpochybněna správnost GPS souřadnic místa měření, je dostatečně rovný a že se tak nejednalo o žádnou zatáčku (...). Za situace, kdy nebylo sporu o místo, v němž k měření došlo, a mapa z tohoto místa (společně s ostatními důkazy provedenými ve správním řízení) bez důvodných pochybností vyvrací námitku stěžovatele, že k měření došlo v zatáčce, je pak bez významu poznámka stěžovatele, že rychloměr vadně provedené měření sám nerozezná“.* Stejně jako správní orgán, tak i soud odkazuje na GPS souřadnice, ze kterých je po ověření na mapě zřejmé, že měřidlo bylo v rovném úseku.
26. V řízení nevznikly žádné opodstatněné pochybnosti o správnosti provedeného měření, resp. jeho provedení v souladu s návodem k obsluze měřidla, a proto lze uzavřít, že ve věci došlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
27. Soud tak neshledal jako vadu řízení, že nebyl proveden důkaz návodem k obsluze a nebylo jej třeba ani v soudním řízení. Ani závěry Nejvyššího správního soudu ohledně nutnosti provést návod k obsluze jako důkaz, kterými žalobce v žalobě argumentoval, nejsou uplatnitelné bez dalšího v každé projednávané věci. Ostatně i Nejvyšší správní soud tyto závěry v nedávné době sám korigoval a neprovedení návodu k obsluze k důkazu neshledal vadou řízení v případě, kdy z ostatních důkazů je dostatečně prokázán skutkový stav (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 12/2019 – 32 ze dne 29. ledna 2020).
28. Za skutkového stavu rozhodované věci má krajský soud za to, že provedení žalobcem navrhaných důkazů, mezi které patří i návod k obsluze, je nepotřebné a bylo by rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovacím listem rychloměru, který je obsažen ve správním spise, se dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl plně technicky způsobilý k měření. Rovněž záznam o měření je jednoznačný. Takové námitky žalobce, které jsou užívány ve své obecné a standardizované podobě, nemohou být způsobilé k tomu, aby zpochybnily výsledek měření takovým způsobem, aby bylo třeba přistoupit k jejich dalšímu ověřování. To platí též o přiloženém vyjádření ČMI, které samo o sobě nemohlo na skutkovém stavu nic změnit. Žalobce neuvedl jediný relevantní argument, proč by měření mělo proběhnout vadně avšak bez hlášení závady (např. nekvalitní snímek či chybné hlášení v nějaké části záznamu). Z těchto důvodů nemohou námitky napadající měření před soudem obstát.

29. Pokud jde o limit platný v místě měření, nelze souhlasit se žalobcem, že by jej žalovaný posoudil pouze formalisticky. Dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Správní orgán ani nemá zákonné možnosti k tomu, aby zkoumal, zda daný limit je v daném místě a čase materiálně ospravedlnitelný, neboť se jedná o obecný zákonný limit. To rovněž odpovídá na námitku žalobce, že ze správního spisu nevyplývá, že by v místě platil limit 50 km/hod. Správní orgán neměl povinnost dokládat do správního spisu skutečnosti, které plynou přímo ze zákona. Ba naopak bylo na žalobci, aby např. fotodokumentací podpořil svoje obecné tvrzení, že na místě platil limit 70 km/hod. Krajský soud ve shodě se správním orgánem považuje navržený výsledek spolujezdce za účelový, když z úředního záznamu vyplývá, že řidič jel ve voze sám. Úřední záznam sice nemůže sloužit jako důkaz ve věci, nicméně může být jako podklad při zvážení správního orgánu, k jakým důkazním prostředkům – a zda vůbec – přistoupí.
30. Žalobce byl v době řízení motorového vozidla držitelem platného řidičského oprávnění, tedy byl bezesporu osobou zcela odborně způsobilou, znalou dopravních předpisů. Vzhledem k místu měření v obci mohl a měl vědět, že svojí jízdou o rychlosti vyšší než 50 km/h porušuje zájem společnosti na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tj. páchá dopravní přestupek. I Nejvyšší správní soud v bodě 29. rozsudku č. j. 8 As 311/2018-48 ze dne 24. 9. 2020 zdůraznil, že pokud by si takové skutečnosti žalobce vědom nebyl, pak by zajisté nebyl schopen projít zkouškou z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy dle § 40 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, která je nezbytná pro získání řidičského oprávnění.
31. Pokud jde o institut mimořádného snížení pokuty, vyjadřoval se k němu opakovaně jak zdejší, tak Nejvyšší správní soud, a to i v mnohých obdobných případech, v nichž vystupuje advokát žalobce. Krajský soud proto pouze stručně opakuje, že správní orgán rozhodoval v mezích stanovených zákonem; bylo pak na jeho uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí žalobci udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39). V případě žalobce nebyly pro mimořádné snížení sankce shledány podmínky, s čímž se ztotožňuje též zdejší soud (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně 73 A 43/2017-35 ze dne 27. 4. 2018). Správní orgán neporušil zákaz dvojího přičítání, když zjišťoval závažnost přestupků v rámci příslušné sankční sazby, neboť ke konkrétní míře závažnosti protiprávního jednání je možné při ukládání sankce přihlédnout. Vzhledem k tomu, že shledal polehčující okolnosti, volil sankci na samé spodní hranici zákonné sazby; s touto námitkou se vypořádal i žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí.
32. Další námitkou žalobce byla rozsáhlá polemika o tom, jaká forma zákazu činnosti mu byla – dle jeho názoru – neurčitým výrokem uložena. Krajský soud však uvádí, že sám žalobce si je vědom toho, že nelze uložit zákaz takové činnosti, k níž není třeba (řidičského) oprávnění. Proto se nemůže domnívat, že by k takovému kroku správní orgány přistoupily. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal též na str. 5, na které správní soud odkazuje. V doplnění odvolání žalobce formuloval svoji námitku toliko tak, že mu měl být uložen zákaz činnosti pouze pro skupinu B řidičského oprávnění. Z toho je vidno, že si žalobce byl vědom, že je mu uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. K tomuto soud uvádí, že žalobce se dopustil přestupku porušením pravidel

bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, upravených zákonem o silničním provozu, jež jsou upraveny pro všechny skupiny motorových vozidel shodně. Nejvyšší povolená rychlost platí pro vozidla všech skupin. Při rozhodování o zákazu řízení motorových vozidel taktéž nelze diferenciovat mezi jednotlivými skupinami vozidel. Předmětem zákazu činnosti je řízení vozidel nikterak nerozlišovaných, neboť při řízení každého vozidla je nutno dodržovat totožná pravidla silničního provozu. Soud nepřisvědčuje ani této námitce žalobce.

33. K poslední námitce soud uvádí, že není zřejmé, co žalobce napadá. Nesouhlasí se závěrem, že by přestupek spáchal v nedbalosti nevědomé. Žalobce měl za to, že na daném místě platí rychlostní limit 70 km/h, tedy rozhodně nevycházel z toho, že překračuje rychlostní limit o 40 km/h nebo více, nic takového by žalobce nikdy *vědomě* neučinil. Tvzení žalobce v žalobě tedy zcela koreluje se závěrem správního orgánu, neboť pokud by žalobce nečinil vědomě (jak sám uvádí), zavinění bylo nutné hodnotit ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgány dostatečně formu zavinění odůvodnily. Správní orgány hodnotily zavinění ve prospěch přestupce, avšak krajský soud musí uvést, že žalobce jako zkušený řidič musel být schopen vyhodnotit, že jede rychleji než 50 km/h (příp. než 70 km/h pokud věřil tomuto limitu), neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost nikoli nepatrně. Překročení povolené rychlosti v tomto rozsahu se již nepochybně projevuje i v subjektivním vnímání rychlosti pohybu vozidla. Byť by se řidič nedíval na tachometr a neznal přesnou rychlost, muselo mu být zřejmé, že povolenou rychlost překračuje. Nejvyšší správní soud v bodě 29. rozsudku č. j. 8 As 311/2018-48 ze dne 24. 9. 2020 podrobně vyložil jednotlivé varianty zavinění a v následujícím bodě uzavřel, že takový žalobce je přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování maximální předepsané rychlosti v obci porušuje.
34. Nejvyšší správní soud se vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, č. 3577/2017 Sb. NSS tak, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zjišťovat, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Klíčové pro řízení o přestupku je, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Výslech policistů není zpravidla nezbytný, a jak uvádí již výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu, dostačujícími důkazy mohou být shledány pouze listiny potvrzující přestupek. Uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvzení žalobce nejsou s to založit rozumné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

35. O spáchání přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti v nynější věci svědčila již ve správním řízení dostatečně komplexní sada důkazů, která poskytovala uspokojivý obraz přestupkového jednání: oznámení o přestupku, záznam o přestupku s dostatečně průkaznou fotografií stěžovatelova vozidla a údaji o provedeném měření, ověřovací list. Překročení rychlosti stěžovatele bylo potvrzeno zejména záznamem o přestupku, který představuje výstup ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C. Zdejší soud rovněž neměl důvod pochybovat o správnosti výstupů měřidla, neboť se jednalo o kalibrovaný rychloměr. V tomto případě tedy chybějící návod k obsluze rychloměru nemohl vyvolat závažné mezery ve zjištěném skutkovém stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 69/2020 ze dne 22. července 2020).
36. Pokud jde o nesouhlas žalobcova advokáta se zveřejněním jeho osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, jde o rutinně uplatňovaný nesouhlas a Nejvyšší správní soud na něj již opakovaně reagoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38 a ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 – 36). Proto krajský soud na tuto argumentaci plně odkazuje, neboť je advokátovi známa.

V. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. ledna 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně